

Alla som saknades på Grand Prix

Publicerad: 12 januari 2016

Författare: Michael Jestin

När Grand Prix avgjordes i Uppsala för första gången i helgen fanns där volleyboll i massvis. Alla de bästa spelarna i Sverige intog Fyrishov och bjöd på den bästa volleybollen vår nation har att erbjuda. Det enda som låg som ett tjockt moln över turneringen var den ekande tystheten som fanns på grund av tomheten på läktaren.

Fyrishov A-hall är en relativt stor arena med över 2 000 sittplatser. Men när man tittade ut över arenan under helgen blev det snabbt tydligt att inte ens en av de två läktarna skulle fyllas. Uppsala Volley hade valt att stänga av en av läktarna för att samla alla åskådare på en sida och det blev aldrig tal om att öppna upp den extra sidan.

Rent tävlingsmässigt måste man ändå säga att turneringen blev lyckad och eftersom jag själv var med och arrangerade evenemanget kan jag säga att Uppsala Volley fick en hel del beröm både av spelare, domare och besökare. Men för den som under helgen gick mellan de olika hallarna så var det tydligt att intresset för seniorturneringen inte var mycket större än intresset för DistriksSlaget eller Ungdomens-GP. Barnen och ungdomarna har föräldrar som kommer och tittar, vilket verkar vara tillräckligt för att konkurrera i popularitet med det största volleybollevenemanget i Sverige. Detta får mig att fundera lite över varför Grand Prix finns som turnering och framförallt vem den är för. Det jag kom fram till är att Grand Prix är en turnering av volleybollsverige för

volleybollsverige och inte en turnering för att visa upp sporten volleyboll för den stora massan av svenskar som är intresserade av den. För den massan finns inte.

När jag blickade ut över publiken i Fyrishovs A-hall så var det få personer som jag, som volleybollentusiast och medlem i Uppsala Volley, inte kände igen. Kort och gott, är man inte volleybollspelare så går man inte på Grand Prix. Det kändes därför ganska tungt när jag såg publiksiffrorna och insåg att en vanlig basket- eller innebandymatch i Uppsala drar mycket mer publik än vad Grand Prix gör. Varför detta är tycker jag dock känns ganska självklart. Allmänhetens intresse för svensk elitvolleyboll idag är så nära obefintligt som det kan bli. Allt volleyboll är för medelsvensson är det där spelet man måste spela någon gång under högstadiegymnastiken som får en att få ont i underarmarna.

När man nu inser detta kan jag tycka att mycket mer resurser måste läggas på att göra volleybollen till något som är värt för folk att komma och titta på. Det kommer tillbaka till vad jag tagit upp så många gånger tidigare: ett volleybollevenemang idag är ingen show, det är endast en match. När det nu är så det ligger till måste jag säga att det är lite synd att så mycket av de ideella resurser som ligger bakom arrangerandet av en sån här turnering går åt sånt som inte har med själva volleybollshowen att göra, som konferenser runt omkring, liverapportering och liknande. Alla resurser borde gå åt att göra ett evenemang som så många som möjligt kommer till och som så många som möjligt vill komma tillbaka till. Det är inte den som sett hundratals volleybollmatcher och som håller på med volleyboll varje dag som evenemanget ska riktas till. Den allra viktigaste på Grand Prix och på varje elitseriematch måste vara den som ser sin första volleybollmatch någonsin. Den personen bryr sig inte om någon Instagramtävling eller vilken mat som serveras till idrottens big shots och när den serveras. Den vill se spektakulära spelare som gör enastående fysiska prestationer. Den vill känna glädje, ilska, kämpaglöd och känslor i massvis. Den vill ha en vild färd för öron, ögon och hjärta där den kan tappa bort sig i känslorna som idrottsshower kan frambringa.

Idrott handlar om idolisering och den som kommer till en volleybollmatch måste bli starstruck av det den ser och önska att den kunde vara i spelarnas skor. Idag är inte det så volleybollsverige ser ut. Men kan vi flytta allt fokus till vad publiken ser så kommer snart alla som sätter sin fot på ett volleybollevenemang drömma om att vara Isabelle Haak eller Peter Lundgren.